

Θέατρο

Βρεττανία. Θίασος Βεάκη - Παπα Σιμόνωφ : «Γερμανοί και Ρώσοι»

Ανάμεσα στον όγκο των έργων (μυθιστορήματα, ποιήματα, θεατρικά κ.λ.) που έγραψε ο Σιμόνωφ κατά τη διάρκεια του πολέμου είναι και το «Γερμανοί και Ρώσοι» που ανέβηκε ο θίασος της Βρεττανίας. Το θέμα του είναι επίκαιρο, παρμένο απ' την πάλη του σοβιετικού λαού ενάντια στον εισβολέα. Το έργο αυτό βέβαια, γραμμένο διαστικτά μέσα στον πόλεμο για να εξυπηρετήσει όρισμένες ανάγκες είναι και πρόχειρο και άκαταστάλαχτο. Στηρίζεται περισσότερο στην επιφανειακή υπόθεση και τα εξωτερικά γεγονότα παρά στους χαρακτήρες και τις συγκρούσεις (μέ εξαίρεση την τέταρτη εικόνα). Όμως, ως μη ειαστούνε να ξυτισουν τα πρόσωπα τους οι όπαδοί της «καθαρής τέχνης» γιατί όλα αυτά τα έργα που γράφτηκαν σ' αυτή την περίοδο, αποτελούν—σά σύνολο βέβαια—μέ τό ζωντανό τους περιεχόμενο, τό οικοδομικό υλικό για τις νέες συνθέσεις, τις άρτιωμένες που θά γεννήσει η εποχή μας. Όσο για τό ανέβασμά του απ' τό θίασο Βεάκη-Παπα είναι απόλυτα δικαιολογημένο γιατί και τό έργο έχει ήδη ανεβαστεί από τα μεγαλύτερα θέατρα της Ευρώπης και της Άμερικής και γιατί ακόμα έδω στην Ελλάδα όρισκει—δυστυχώς—κι' αυτή την ώρα, τόσο επίκαιρη την πάλη ενάντια στο φασισμό.

Ο Σιμόνωφ έχει περισσότερο αξία σαν ποιητής και λιγώτερο σά θεατρικός συγγραφέας.

Τό βασικώτερο ελάττωμα αυτού του έργου, είναι ότι του λείπει έντελώς ή άδυστηρή έκείνη θεατρική άρχιτεχτονική, που οικοδομώντας γύρω από ένα κεντρικό πυρήνα αφαιρεί κάθε στοιχείο περιτό. Τό ελάττωμα αυτό παίρνει μεγάλη έχταση έτσι που δίνει στο έργο περισσότερο τη χάρη ενός κινηματογραφικού σενάριου.

Έμφανίζονται πρόσωπα, δημιουργώντας μάλι-

στα και σκηνές άρκετης διάρκειας, που δέν έχουν κανένα οργανικό δεσμό μέ αυτό καθ' έαυτό σό έργο, π.χ. έ άγωνιστής που μπαίνει και παθαίνει στην πρώτη πράξη. (τό ότι αναφέρει για την ταυτότητά του που του πήραν δέν είναι λόγος εμφάνισης) ή ή σκηνή που ο γέρος ζητάει τά όπλα για τους φίλους του και πολλές άλλες άκόμα.

Άκόμα, όλόκληρη ή δγθση εικόνα δέν έχει κανένα λόγο να υπάρχει γιατί έρχεται να διακόψει τη δράση του έργου τη στιγμή που φτάνει στη λύση του. Έτσι παράλληλα έμειναν άνοηκλήρωτα τά κεντρικά πρόσωπα του έργου (άν τά χάσματα καλύφτηκαν σά μερικά απ' αυτά τά πρόσωπα όφαιλται μονάχα στη δημιουργική έρμηνεία των ήθοποιων όπως πολύ χαρακτηριστικά τό είδαμε στο ρόλο του Γιώργη που υποδύθηκε ο Αιμίλιος Βεάκης).

Η πιο δυνατή εικόνα του έργου ήταν ή πρώτη εικόνα της δεύτερης πράξης σό στίτι του προδότη Χαριτόνωφ. Έδώ έχουμε άληθινές δραματικές συγκρούσεις που μέσα σά λίγες στιγμές δίνουν όλη την άτμόσφαιρα που ζητάει να μας δώσει ο συγγραφέας. Στην έρμηνεία αυτής της εικόνας πρέπει να τονίσουμε τη συμβολή τόσο της Ξανθάκης όσο και του Κεδράκα που έδωσαν πνοή στους ρόλους τους. Για τό Γ. Δαρκαιώτη νομίζουμε ότι τού δόθηκε ένας ρόλος που απέχει πολύ από τη δική του ιδιοσυγκρασία. Έτσι άθελά του έγιν' αίτιος να μειωθούν οι ψυχολογικές έκείνες στιγμές που θά πρόβαλαν στα μάτια μας ένα Ρόζεμπεργκ δέκα φορές πιο άπάνθρωπο και φοβερό κι' απ' τον χτηνώδη Βέρνερ.

Τό έργο τό σκηνοθέτησε ο Γιώργης Σιδουατικόγλου. Ο σκηνοθέτης είχε ν' αντιμετώπισει πολλές τεχνικές δυσκολίες γιατί τό έργο μέ τις πολλές του εικόνες άπαιτεί θέατρο μέ σκηνικές εξελίξεις. Στη Βρεττανία μέ τις άρροποιίες της άλλαγής κινδύνευε να χάσει τό ρυθμό του. Παρ' όλ' αυτά είχαμε μία παράσταση πολύ καλή.

Έκτός απ' αυτούς που αναφέραμε τους υπόλοιπους κύριους ρόλους του έργου έρμήνεψαν οι Γ. Παπάζ, Γ. Κατζηαργύρη (νομίζουμε πως σ' όλες τις στιγμές δέν ήταν μέσα στον τόπο της Βάλιας, θά πρέπει επίσης να σπάζει μέ εόρηματικές έκφράσεις κινήσεις τη σκληράδα του προσώπου) Ανθή Μηλιάδου, Θ. Μορίδης, Γ. Άποστολίδης, Μ. Βεάκης, Μιλ. Άνουσάκη.

K. KOTZIAS